

grapher med de dertil hørende Vædrings- og Underændringsforslag, fattes under Forhandling.

Ordføreren: Lovforslagets § 11 indeholder jo Veifredsbestemmelserne. Det har maattet tildrage sig Udvalgets særlige Opmærksomhed, at der i sammes 1ste Stykkes sidste Punktum er tillagt enhver Veifarende Ret til at optage de Dyr, som ifølge det samme Stykkes første Punktum ikke maa findes paa Veiene. Det maa nu vel indrømmes, at der ganske vist ikke vil kunne gjøres nogen Industri ud af at optage Dyr paa Veiene, eftersom Optagelsespengene for Tiden tilflyde Politikassen og for Fremtiden efter selve § 11 skulle tilfalde Veikommunen. Men det turde dog være et Spørgsmaal, om det ikke alligevel kunde være noget misligt at indrømme en saadan almindelig Ret. De nemlig, som man uden Betænelighed kan indrømme en saadan Ret, ville i Virkeligheden sædvanlig hverken have Tid, Veilighed eller Lyst til at tage Kreaturer op paa Veiene, og dem derimod, der have Tid og Veilighed dertil, kunde der maasse nok, som sagt, være flere Betæneligheder ved at give en saadan almindelig Ret til at udføre de samme Funktioner, som ere paalagte Politikets og Veibestyrelsens Betjente. Smidertid har Udvalget dog ikke troet at burde foreslaa, at den omtalte Sætning helt skulde gaa ud, men tillader sig derimod at anbefale, at den nævnte Ret for de Veifarende indskrænkes til saadanne Dyr, der findes tværede. Dervedfor Giere af Dyr, der ere tværede paa Veiene, og som altsaa have gjort sig skyldige i forfølgelig Ufred, er man jo nemlig stillet noget friere. Vi foreslaa derfor i Vædringsforslaget under Nr. 22, at det sidste Punktum af 1ste Stykke af § 11 affattes saaledes: „Enhver Veifarende er derhos berettiget til at optage de Dyr, som staa tværede paa Veien eller det til Veien hørende Terrain.“ — Hvad dette Vædringsforslag forøvrigt gaar ud paa, er væsentligst en Redaktionsforandring. Veifredsbestemmelsen tilfigter jo dels at forbedre og regulere Færdslen med Dyr paa Veiene og dels at forbyde Afgræsning af Veiene ved Dyr. At holde disse to Forhold udenfor hinanden tror jeg vil bi-

drage til at bringe en større Klarhed og Skarphed i Udtrykkene tilveie, og det vil ses, at i Overensstemmelse hermed de to første Punkter af de fire i Vædringsforslaget under Nr. 22, hvori der opregnes, i hvilke Tilfælde Dyr ikke maa findes paa Veiene og deres Terrain, angaa Færdslen, og de to sidste derimod Græsningen. Jeg henstiller hermed denne Redaktionsforandring.

Værede Medlemmer ville have set, at De her ved § 11 træffe paa det andet Punkt i dette Lovforslag, med Hensyn til hvilket de to værede Medlemmer af Udvalget ikke ganske havde sluttet sig til Udvalgets Forslag under Nr. 12, have dissenteret, idet de paagældende to Medlemmer (S. Pedersen og Schøler) have foreslaaet at tilføie en Bestemmelse, der gaar ud paa at give noget efter med Hensyn til Forordringer om ubetinget Veifred. Jeg skal imidlertid først senere tillade mig at imødegaa det saaledes, af det nævnte Mindretal i Udvalget under Nr. 23 stillede Vædringsforslag, naar det er blevet motiveret af de værede Medlemmer.

Vædringsforslaget under Nr. 24 vil ses ikke at være af nogen stor Betydning. Der er i 2det Stykke af § 11 brugt Ordet „Betaling“, men dette leder Tanken hen paa en Betaling efter bestemte Sæiser og da nærmest med Halvdelen af Optagelsespengene, medens Meningen ganske vist er den, at der ogsaa i det paagældende Tilfælde skal kunne faa, hvad der i § 3 kaldes „Erstatning“, nemlig en Godtgjørelse, der gaar ud over de bestemte Sæiser i de Tilfælde, hvor Udgiften i Virkeligheden har været større, hvad der jo i § 3 er forudsat at kunne blive Tilfældet i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. I Vædringsforslaget under Nr. 24 foreslaas derfor Udtrykket „Erstatning“ sat istedetfor „Betaling“.

I Vædringsforslaget under Nr. 25 foreslaar Udvalget, at Ordene „Saar og“ skulle udgaa af 5te Stykke af § 11, og det har tilladt sig at motivere dette Forslag i Betænkningen. Jeg skal derfor her kun tilføie, at det vistnok til visse Tider af Aaret er saa afgjort umuligt at holde Saar rent borte fra Veiene. Jeg tror, at man ved at udvide den i § 4 givne Bestemmelse om Saar til ogsaa at gjælde, forsaavidt disse Dyr an-